

Откъс от книгата

Гласът Арналдур Индридасон

Елинборг ги чакаше в хотела.

В преддверието имаше голямо коледно дърво, по случай Рождество навсякъде бе украсено с елхови клонки и бляскави топки. Благословената дева сина Божи раждаше. Големи пътнически автобуси бяха паркирани пред хотела и много хора вече се тълпяха пред рецепцията – чужденци, дошли да прекарат Коледа и Нова година в Исландия, страната, която в техните представи предлагаше незабравими емоции и приключения. Бяха кацнали неотдавна, но много от тях вече си бяха купили исландски вълнени пуловери и бързаха да попълнят регистрационните си карти в тази единствена по рода си страна на зимата. Ерлендур изтръска мокрия сняг от палтото си. Сигурдур Оли се огледа и видя Елинборг да стои при асансьора. Подръпна Ерлендур и двамата си запробиваха път към нея. Тя вече бе огледала местопрестъплението. Полицайте, които бяха пристигнали първи, се бяха погрижили никой да не премести или повреди нещо. Управителят на хотела ги помоли да не вдигат олелия. Точно тия думи използва, когато се обади по телефона. Това било хотел, а един хотел процъфтявал и благоденствал благодарение на добрата си репутация, така че ако обичат, да се съобразяват с това. Затова нямаше никакви сирени отвън, нямаше униформени полицаи, които да пресичат на бегом фоайето. Управителят каза, че в никакъв случай не бивало гостите на хотела да бъдат притеснявани или плашени. Исландия не трябвало да предлага прекалено много незабравими емоции и приключения.

Бе застанал до Елинборг и стисна ръцете на Ерлендур и Сигурдур Оли. Костюмът му едва го побираше, толкова беше дебел. Сакото му бе закопчано над корема само с едно копче, което беше на път да се откъсне. Коланът на панталона чезнеше нейде под огромното шкембе, което пък сякаш се напъваше да изскочи изпод сакото. Човекът се потеше тъй обилно, че не можеше и за миг да остави голямата бяла кърпа, с която час по час отриваше челото и врата си. Бялата му яка бе мокра от пот. Ерлендур пое мазната му ръка.

– Благодаря ви – каза управителят на хотела и изпръхтя като кит, раздразнен от сполетелите го проблеми.

Управляваше този хотел повече от двацет години, но никога не бе попадал в подобна ситуация.

– Насред коледната тарапана – изпъшка той. – Не разбирам как можа да се случи това! Как може да се случи такова нещо? – повтори той.

Полицайте забелязаха, че е напълно объркан.

– Той горе ли е или долу? – попита Ерлендур.

– Горе или долу? – изпусна въздух дебелият управител. – Имаш предвид дали е отишъл на небето ли?

– Аха – каза Ерлендур. – Точно това искахме да узнаем.

– Ще вземем ли асансьора за нагоре? – попита Сигурдур Оли.

Откъс от книгата

Гласът Арналдур Индридасон

– Не – отвърна управителят на хотела и погледна сърдито Ерлендур, – той е тук долу, в мазето. Има стаичка там. Не искахме да го изхвърляме навън. Такова нещо да му дойде на човек до главата!

– Защо бихте искали да го изхвърляте? – попита Ерлендур.

Управителят го погледна, но не отговори.

Слязоха бавно по стълбището до асансьора, водени от управителя. Беше му неимоверно трудно да върви надолу по стълбата и Ерлендур се зачуди как изобщо ще успее после да се качи обратно.

Бяха се съгласили да проявяват известна тактичност. Опитаха се да пристигнат в хотела колкото се може по-дискретно. Три полицейски коли и една линейка бяха паркирали от задната страна. Полицаяте и санитарите влязоха през служебния вход. Областният лекар беше на път. Той щеше да установи смъртта и да се обади за кола, която да откара трупа.

Вървяха по дълъг коридор, китът пуфтеше пред тях. Срецнаха няколко униформени полицаи, които ги поздравиха. Колкото по-навътре се влизаше по коридора, толкова по-тъмно ставаше – крушките на тавана бяха изгорели и явно никой не се бе погрижил да ги смени. Най-накрая стигнаха до една врата, отворена навътре към малка стаичка, която приличаше по-скоро на килер, отколкото на помещение за живеене. Имаше все пак в нея едно тясно легло, малко бюро и износена, подобна на парцал черга върху мръсните плочки на пода. Горещо, на нивото на тавана се виждаше малко прозорче. Човекът седеше на леглото, опрян на стената. Бе облечен в крещящо червен костюм на Дядо Коледа. Островърхата му шапка беше все още на главата, но се бе свлякла върху лицето му. Голямата бяла брада прикриваше чертите му.

Коланът на корема беше разкопчан, както и горнището на костюма. Отдолу носеше само бяла фланелка. В сърдечната област се виждаше прободна рана, очевидно смъртоносна. По тялото му имаше и други рани, но тази в сърцето беше причината за фаталния край. По ръцете му имаше порязвания, сякаш човекът се бе опитвал да се предпази от атаката.

Панталонът бе смъкнат до глезените, от члена на мъжа висеше презерватив.

– ...бягат кончета и гривии, мятат заскрежени гривии – изтананика Сигурдур Оли и погледна надолу към трупа.

Елинборг му изшътка да млъкне. В стаята имаше малък гардероб, вратата му беше отворена. В него бяха наредени сгънати панталони и пуловери, изгладени ризи, бельо и чорапи. На закачалка висеше тъмносиня униформа с позлатени лампази на раменете и пиринчени копчета. До гардероба стояха чифт лъснати черни кожени обувки. На пода – пръснати вестници и списания. До леглото – нощно шкафче с лампа и една книга: A History of the Vienna Boys' Choir.

– Този човек тук ли е живял? – попита Ерлендур и се огледа.

Откъс от книгата

Гласът Арналдур Индريدасон

Двамата с Елинборг бяха влезли в стаята, а Сигурдур Оли и управителят на хотела стояха отвън в коридора. Вътре нямаше място и за тях.

– Позволявахме му да ползва тази стая – отвърна управителят с угрижен вид и избърса потта от челото си.

– Той работи при нас от доста време. Още от преди аз да дойда тук. Като портиер.

– Вратата била ли е отворена, когато са го намерили? – попита Сигурдур Оли, правейки се, че спазва някаква процедура, сякаш за да се извини за песничката одеде.

– Помолих я да ви изчака – каза управителят на хотела. – Тази, която го намери. Тя е в стаята за почивка на персонала. Направо е получила шок, горкичката, както можете да си представите.

Управителят избягваше да поглежда вътре в стаята. Ерлендур се приближи до трупа и се взря в раната в сърцето. Мъчеше се да си представи какъв вид нож бе причинил смъртта на човека. Погледна нагоре. Над леглото висеше стар пожълтял киноафиш с Шърли Темпъл, залепен с тиксо през ъглите. Ерлендур не беше чувал за този филм. Казваше се The Little Princess – „Малката принцеса“. Плакатът беше единствената украса в стаята.

– Кой е това? – попита Сигурдур Оли, както си стоеше до вратата, поглеждайки афиша на стената.

– Че то си пише – каза Ерлендур. – Шърли Темпъл.

– Коя е тя? Мъртва ли е?

– Коя е Шърли Темпъл? – попита Ерлендур, учуден от невежеството на Сигурдур Оли. – Не знаеш коя е Шърли Темпъл? Ти не беше ли учил в Америка?

– Да не е била холивудска звезда? – попита Сигурдур Оли и отново погледна плаката.

– Била е звезда като дете – отговори грубо Ерлендур. – И в известен смисъл е мъртва, независимо дали е умряла, или не.

– А, така ли? – възкликна Сигурдур Оли, който не можа да схване мисълта на колегата си.

– Дете звезда – каза Елинборг. – Мисля, че още е жива. Не си спомням. Май беше станала нещо към Обединените нации.

Внезапно Ерлендур забеляза, че в стаята няма никакви други лични вещи. Огледа се, липсваха лавици с книги или компактдискове, нямаше компютър, телевизор или радио. Само една маса със стол и легло с протъркана възглавница и мръсни завивки. Стаичката напомняше на затворническа килия.

Излезе в коридора и се загледа към мрака в другия му край. Стори му се, че долавя слаба миризма на изгоряло, сякаш някой беше палил кибритени клечки, за да си осветява пътя, или просто си беше играл. – Какво има там? – попита той управителя на хотела.

Откъс от книгата

Гласът Арналдур Индريدасон

– Нищо – отвърна Дебелия и погледна към тавана. – Това е просто краят на коридора. Няколко крушки са изгорели, ще се разпоредя да ги сменят.

– Колко време е живял тук този човек? – попита Ерлендур и отново се върна в стаичката.

– Не знам, отпреди моето време.

– Тук ли е бил, когато ти си станал управител?

– Да.

– Казваш ми, че той е живял в този килер двайсет години?

– Да.

Елинборг погледна презерватива.

– Практикувал е безопасен секс – уточни тя.

– Май не е бил достатъчно безопасен – възрази Сигурдур Оли.

Появи се областният лекар, придружен от служител на хотела, който веднага се обърна и тръгна обратно по коридора. Докторът, доста пълен човек, макар и не колкото хотелиера, с мъка се провря в стаичката. Елинборг побърза да се измъкне навън.

– Здравсти, Ерлендур! – каза областният лекар.

– Как ти изглежда ситуацията? – попита Ерлендур.

– Ами като сърдечен удар, но първо трябва да го прегледам – отговори лекарят, който беше известен с циничното си чувство за хумор.

Ерлендур погледна към Сигурдур Оли и Елинборг, които се бяха захилили до уши.

– Можеш ли да кажеш кога се е случило? – попита Ерлендур.

– Не много отдавна. Някъде през последните два часа ще да е. Дори не е започнал да изстива като хората. Открихте ли елените му?

Ерлендур изпъшка. Областният лекар пусна ръката на трупа.

– Ще напиша смъртния акт – каза докторът. – После вие ще пратите трупа на Баронцигур, там ще го отворят. Казват, че оргазмът е малката смърт – добави той, поглеждайки надолу към трупа. – Този ги е получил и двете.

– И двете ли? – не го разбра Ерлендур.

– И двете смърти, имам предвид – отвърна лекарят. – Ще направите снимки, нали?

– Да – кимна Ерлендур.

– Идеално ще паснат на семейния албум, ще знаеш.

– Струва ми се, че той не е имал семейство – каза Ерлендур и се огледа. – Свърши ли засега? – попита той, искаше му се някак да сложи край на всичкия този хумор.

Областният

7

лекар кимна, провря се обратно през вратата и изчезна в коридора.

– Няма ли да затворим хотела? – попита Елинборг, при което забеляза, че управителят като че ли е на път да получи задух. – Да спрем всякакво влизане и

Откъс от книгата

Гласът Арналдур Индридасон

излизане. Да разпитаме всички, които са отседнали тук, всички от персонала? Да затворим летището. Да спрем международните полети и плавания...

– За бога! – изпъшка управителят и смачка кърпата в ръцете си. – Та това е само портиерът!

„Мария и Йосиф никога не биха получили стая тук“, помисли си Ерлендур.

– Таз... тая... отврат няма нищо общо с моите гости – каза управителят, заеквайки от възмущение. – Те повечето са чужденци, заможни личности от страната, корабовладелци и подобни. Никой от тях си няма работа с портиера. Никой. Това е вторият по големина хотел в Рейкявик. По празници винаги е препълнен. Не можете просто ей така да го затворите. Просто не можете.

– Можем, но няма да го направим – каза Ерлендур, опитвайки се да го успокои. – Може би все пак ще се наложи да разпитаме някои от гостите на хотела и по-голямата част от персонала.

– Слава тебе господи! – изпъшка управителят, видимо поуспокоен.

– Как се казваше този човек?

– Гвюдлойгур – отвърна управителят. – Мисля, че е на около петдесет. И имаш право за семейството, май няма такава.

– Кой го е посещавал тук?

– Изобщо нямам идея – изпъшка управителят.

– Случвало ли се нещо необичайно тук в хотела, което да се свързва по някакъв начин с този човек?

– Не.

– Кражба може би?

– Не. Не се е случвало такава нещо.

– Оплаквания?

– Не.

– Не е ли попадал в някаква ситуация, която може да обясни случилото се?

– Не, поне аз не знам.

– Имал ли е сметки за уреждане с някого от хотела?

– Не знам за такава нещо.

– А извън хотела?

– Доколкото знам – не, но аз не го познавам много добре. Не го познавах – поправи се управителят.

– Дори след двайсет години?

– Ами всъщност никак не го познавах. Не беше много общителен. Все гледаше да се усамоти.

– Мислиш ли, че хотелът е бил подходящо място за подобен човек?

– Аз ли? Ами не знам... Той винаги е бил много учтив и никой не се е оплаквал от него, така да се каже.

Откъс от книгата

Гласът
Арналдур Индридасон

- Така да се каже?
- Да, никога не е имало оплаквания срещу него. Беше нелош служител.